

Visuellp_oesi

XIMENA NAREA - bilder

RUBÉN AGUILERA - texter

L
Å
S
T

O
L
Å
S
T

HeterogénesiS

Löfte

Avlägsna, inbillade nebulosa,

blanda alla utdöda arter

o
blåser du på våra kranier som vore
t
de anakronistiska hattar.

Det är en kunskapsbrist att

ingen kan minnas oss,

massgraven tas för given

och döden i förtid för alltid till evigheten

l
och kärleken är en tonårings självmord.
st

På de slingrande vägarna ska vi skriva

ditt namn med gotisk skrift,

mer än så kan vi inte lova,

vi är så unga och du så vacker,

i denna absurda dröm

ger vi detta löfte till dig,

d
i den sovande stadens oändliga dröm.
rr

Sörjande stad

“Sörjande stad, nästan döende stad”,*

vårt raseri växer i avlägsna hav;

som vilseledda sjöfarare slår vi på din mur:

låsta

Öppna dina **dörrar** för oss!

ol

Du hälsas av blixtnabba segelbåtar,

sta

och i din himmel dansar tusentals stjärnor,

medan vi är din vinters kiselstenar.

Vi dilettanter bländade av skönhet,

som skeppsbrutna från ditt perverterade hjärta

ska vi dina kloaker

förvandlas till minnen.

ol

Från dina **sår** tar vi

sta

norrskensskorpioner med oss,

sovande stad, aldrig ska vi se dig igen.

*A. Rimbaud.

Imorgon ska vi gå

I höstliga lundar och ruckel
I
tillkännager vi för sista gången:
st
livets blomma ligger hos den man älskar
och det är bristen på bröd
som är bittrast av allt.

Det räcker med ett par
nyfikna fingrars knäppande ljud
för att jorden ska öppnas
och så är vi åter där:
ådrorna, larverna, rötterna,
låsta
som är dörrar till en oändlighet.

Requiem, ringklockor spelar,
korpar och duvor flyger,
våra sista spår slukas av aska.

Imorgon, ska vi gå, jag försäkrar, imorgon,
med knäppta händer,
genom förgiftade floder
igen
och bombade avenyers vyer.
made

Rubén Aguilera: ur "Skalbaggarna", 1989

Morgonstjärna

Från sin piedestal sträcker
nymfen på sig och gäspar,

blåfärgad, lysten, blåfärgad;
st st

från hennes omfamning lösgör sig
en spänstig skugga

och blåser bort de torra löven;

dock, morgonstjärnans glädje
tillsl
är hennes skälvande pupill
ten

och förargade föreställer de sig:

hur nöjd hon njuter i sin lättja.
sp
rrad

Vigslar i bunkern
(eller bröllopsvåldtäkt)

Han kränker hennes spetsfåll,
river sönder den, stönar, vrålar vid klimax:

vid fallos blir hon yr,

vigslar ariska vigslar

hakkors ljumskar skinkor,

och när oskulden berövas brölar han:

ave, ave, ave,

när pendelrörelsen avtar

bicepsen bepansras

bröstkorgen bunkras.

Och efter kremeringarna
vätskar han och varar, flåsar och sjunger:

måtte hon begravas i dynerna

måtte hon begravas i dynerna.

Octopus

r

Skönhetens relikvarier

glade

hennes lemmar dansar

skinande tusenfotingar

gyllene sommargyllingar

obsidianens blixtar,

naglar av pärlemor eviga

pupiller glömda sländor,

o

dock, utropar de i uppblåsheten:

t

varde octopus perpetuum

sl

varde octopus perpetuum

ten

i hennes bröstvårta sitter en svastika.

Abaddon

Med psaltaren sjunger de i **kör:**
d
r
ar

vid midnatt ansätter du oss
en glänsande svärm, en vansinnesskugga
av vitglödande valerianor;

och de ställer diagnosen:

st
*puls*en är en geigermätare
ng!
*puls*en är en geigermätare

och hjärtats sammandragningar,
gör att pulsådern översvämmas,
den svaga blomkalken **slås** sönder;
t

och här

vid hennes bröstvårtor

härjar rätvingar

becquerel

st
gröper ur min själ.
gnt

Obduktion

Lemmar är vi alla
av en viss onämbar organism,
vi mister, vi längtar
av instinkt eller kärlek efter kungariket,

pilgrimer manar vi fram **d**mörkret
då våra vävnader ruttar i **r**ljuset
i väntan på undret:

en vacker evig höst,
årstid som aldrig ska **l**återkomma,
likt trädet skakar av sig sina löv,
så **o**blåser skuggan bort oss
i samma eviga höst.

I besynnerliga spiraler
dalandes ner mot kungariket
minns vi redan nu minnet:

på den stora obduktionens natt
ska vi **l**återkomma! vi ska **l**återkomma!
st **st**

Mannekånger

st
Vilsna mannekånger
da
sprungna ur den skändliga döden

utan vapen, hjärna eller catwalk

för alltid styckade gangrenösa strax efter

den sista kraftuppvisningen

vi

med de så kallade ofelbara i våra vapensköldar

förenas slutligen
låsta
vid den förlovade stadens portar,

vi överlämnar oss,

likt lyckotärningar,

till den svavelgröna croupierens

obevekliga händer

som slungar oss, kanske, vi minns inte,

d
till den sista glömskan,
rr

lyckan.

Och som dricks

Skamlig era!

Med sina sinnesvillor
av den etniska resningen,
det stora raskriget

och det ekologiska brottet.

Medan vi med vin och prat
underblåser nattvakan.
t

Förfallen

antropomorfisk* ritual.

Men vi gör ingen illa! förutom

vår egen mager och sinnlig

stomme. Och som dricks

för bårhuset, kistan och följet

lämnar vi dessa

l
återstoder.
sta

Mager dam

Mager dam,
er tunga blåser
in i mig,

genom mina revb
er glömskanslöja,
en frånvaro

bortom världen.

Sammanflätade
befinner vi oss
i fantasins ensamhet.

Men, ja vet
att samma dröm
ska återkomma
ännu en gång, men då
under vakan.

De stängda dörrarna

Natten opalgläns
s d
av stängda dörrar,
da ar
som de rusiga räds

mer än döden.

o
Heraldblå som fyller iris
st
av dessa dödens eskorter.

Döden knådar de

med incestuös iver, breder
dem med gröna kroppsvätskor
och viskar i deras öron

inviter som de avvisar
med klumpiga gester.

Det är de stängda dörrarna
ppna
som retar gallfeber
I
på de.
st

Dans på Regia Carolinska

Månen återspeglas i fontänen,
en glupsk mun som slukar stjärnor.

Grodor med sina blå^ostinstrument
ackompanjerar
en lågmäld sång som kommer
från dansen
mellan nyklassiska pelare
på Regia Carolina.

En berusad student
dricker slött från
den silverglänsande vattenstrålen.

Och allt snurrar:
groteska gäster
i själva vindens dekadans.

Ingen försvinner därför att ingen anländer.

Ingen västntar din ankomst
trots att du redan likgiltigt dansar.
gd

Blomman

Blomman, som alltid tynar bort
i Linnés hand, har åter blivit blomman.
låsta
Den romaniska porten
och den töckenhöljda Domkyrkans mekaniska klocka
I
har åter blivit vad de är.
st
I
Skulpturen på Stortorget framför Stadsteatern har åter blivit
st
“Campo Espacio de Paz”*, ogenomskinlig, oformlig
och urinstinkande massa.

Allhelgonakyrkan mitt emot Cyrus och Eros,
I
exotiska restauranger, har åter blivit
st
det röda tegelstenens tunga volym.

Borden, vägguret, bordsdukarna och stamgästerna
I
på Clemens har återgått till sin ursprungliga existens.
st

Kärleken, sedan du sa att du inte skulle älska mig,
I
har åter blivit kärleken,
st
något som man ger och tar tillbaka,
en obetydlig gata, en sliten passage, en namnlös plats.

*Skulptur av Michida

Rubén Aguilera: ur “Det lärda Zoot”, 1986